

Aan het ministerie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid

VluchtelingenWerk Nederland
Postbus 2894
1000 CW Amsterdam
Telefoon (020) 346 72 00
Helpdesk (020) 346 72 50
Fax (020) 617 81 55
www.vluchtelingenwerk.nl
info@vluchtelingenwerk.nl

Datum 29 juni 2023
Betreft Consultatie Wet versterking regie volkshuisvesting – Reactie
VluchtelingenWerk Nederland
Ons kenmerk O.39.23-030.MK

Hieronder vindt u de bijdrage van VluchtelingenWerk Nederland ten behoeve van de [internetconsultatie](#) *Wijziging van de Participatiewet in verband met het op onderdelen in balans brengen van de wet tussen bestaanszekerheid, re-integratie en handhaving.*

Inleiding

Graag spreken we onze waardering uit voor het vertrouwen in burgers – in plaats van wantrouwen – en menselijke maat als uitgangspunt voor dit wetsvoorstel. We zien dat bij nieuwkomers/statushouders er meestal geen sprake is van onwil. Door onbekendheid met onze bureaucratie en het (nog) niet beheersen van de Nederlandse taal zijn zij niet altijd in staat om de regels te doorgronden en te begrijpen wat er van hen wordt verwacht. Daarnaast wordt in de regelgeving vaak geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van statushouders, waardoor deze niet aansluit bij hun omstandigheden en er voor statushouders vaak (achteraf) reparaties nodig zijn, in de vorm van aanpassingen of uitzonderingen.

In de situatie dat een statushouder al toegelaten is tot Nederland en niet eerst in de asielopvang verblijft, is de toegang tot bijstand niet goed geregeld en ontstaat er een 'inkomensgat'. Op grond van de Kwalificatierichtlijn is de overheid echter gehouden om statushouders gelijke toegang te geven tot sociale bijstand net als aan andere inwoners. Dit wetsvoorstel biedt goede aanknopingspunten om een aantal langer bestaande knelpunten te verbeteren waar de regelgeving of uitvoeringspraktijk juist voor vluchtelingen extra negatief uitpakt.

1. Rechtszekerheid: Expliciete 'KAN-bepalingen'

a. Maatwerkmogelijkheid bij vier weken zoektermijn voor jongeren tot 27 jaar (MvT 3.5. pag. 26). Artikel 41, tweede lid

In afwijking van het vierde lid *kan* het college de aanvraag voor het verstrijken van de termijn van vier weken in behandeling nemen, indien naar het oordeel van het college de omstandigheden van de belanghebbende of het gezin daartoe aanleiding geven.

Deze uitzondering is vaak al praktijk voor jonge statushouders (houders van een verblijfsvergunning asiel) en jonge hervestigers (uitgenodigde vluchtelingen) die voor het eerst in Nederland worden gehuisvest. Op grond van art. 41 lid 8 Participatiewet *kan* het college op verzoek van die vreemdeling bij wijze van voorschot algemene bijstand in de vorm van een renteloze geldlening verlenen. Het zou echter goed zijn als deze uitzondering wettelijk wordt verankerd en niet langer afhankelijk is van het gemeentelijke beleid. Het college zou voor deze groep de aanvraag altijd eerder in behandeling *moeten* nemen.

b. Afwijken van het principe aanvraagdatum is ingangsdatum: bijstand met terugwerkende kracht (MvT, 3.6. p. 26) Artikel 44, vijfde lid en versoepelen aanvraagprocedure (MvT, 4,2, p. 43) Artikel 17 derde lid

Voorgesteld wordt om een bijstandsuitkering met terugwerkende kracht te kunnen verlenen indien individuele omstandigheden daartoe noodzaken. Dit kan tot maximaal drie maanden eerder dan de meldingsdatum. Deze wijziging is in het bijzonder van belang voor nareizigers voor wie bij aankomst passende huisvesting beschikbaar is en ook voor hervestigers (uitgenodigde vluchtelingen) die niet eerst in de asielopvang verblijven maar direct in een gemeente gaan wonen. In de huidige praktijk hebben zij te maken met een ‘inkomensgat’ en hoe groot dit wordt, is afhankelijk van de beschikbare capaciteit van overheidsdiensten. Nareizigers en hervestigers zijn al voor binnenkomst toegelaten tot Nederland en hebben als statushouder recht op bijstand. Mede gezien artikel 29 Kwalificatierichtlijn moeten zij op gelijke voet toegang krijgen als onderdanen tot bijstand.

In de huidige praktijk laten de meeste gemeenten het recht op bijstand pas ingaan als de nareizigers of hervestigers in het bezit zijn van hun verblijfsdocument waarmee de identiteit en verblijfsstatus kan worden aangetoond en hun inschrijving in de BRP zichtbaar is in de woongemeente. Dit kan lang duren. Deze statushouders moeten zich eerst melden bij de IND¹ en vervolgens ingeschreven worden in de BRP via een ‘BRP-straat’². Zowel voor de inschrijving in de BRP-straat als het in ontvangst kunnen nemen van hun verblijfsdocument is er regelmatig sprake van lange wachttijden³. Bovendien duurt het ook enige tijd voordat de inschrijving in de BRP zichtbaar is in de woongemeente. VluchtelingenWerk pleit ervoor om aan artikel 44 ook een zesde lid toe te voegen waarin komt te staan dat, in afwijking van het eerste lid, bijstand wordt toegekend vanaf de dag van huisvesting in de gemeente voor hervestigers en voor nareizigers. Op basis hiervan kunnen gemeenten dan ook starten met bijstandsverlening vanaf de dag dat deze statushouders in hun gemeente wonen.

In het wetsvoorstel wordt ook voorzien in de mogelijkheid om met andere middelen identiteit aan te tonen. Dit biedt de mogelijkheid om het moment van identiteitsvaststelling en dus van de bijstandsaanvraag naar voren te halen. Voor nareizigers en hervestigers geldt dat hun identiteit en nationaliteit al zijn vastgesteld voor binnenkomst. Daar wordt door de IND uitgebreid onderzoek naar gedaan. Ook zijn de namen en de komst van deze statushouders al vooraf bij de gemeente bekend⁴. Vervolgens worden op de Nederlandse ambassade vingerafdrukken en een foto genomen bij afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), het visum waarmee het gezinslid of de hervestiger naar Nederland reist. Eenmaal in Nederland controleert de IND aan de hand van deze biometrische gegevens of dezelfde persoon is binnengereisd, geeft dan de beschikking af en zorgt ervoor dat de juiste verblijfscode in de BRP verschijnt.

VluchtelingenWerk pleit ervoor dat artikel 17 derde lid wordt aangepast zodat, als de identiteitsvaststelling en verificatie van een statushouder na binnenkomst door de IND in persoon

1 Voor hervestigers vindt dit plaats vlak na aankomst in de buurt van Schiphol of bij IND-aanmeldlocatie in Budel. Nareizigers moeten zich op afspraak melden bij IND- Zevenaar.

2 Alle asielzoekers en statushouders worden ingeschreven in een van de vijf BRP-straten, waarin IND en deze gemeenten samenwerken om identiteit en nationaliteit vast te stellen op basis van de informatie van de IND uit de asiel- of nareisprocedure en deskundigheid van de gemeenten ten aanzien van internationaal personen- en familierecht.

3 Vaak enkele weken. Vorig jaar liep de termijn vanwege capaciteitsproblemen bij de IND-loketten op tot twee maanden. Bij nareizigers leeft al die tijd het hele gezin op één bijstandsuitkering en zijn ook andere voorzieningen zoals zorgtoeslag, kinderbijslag en kindgebonden budget nog niet beschikbaar.

4 Bij hervestiging vindt huisvesting en aankomst in nauw overleg met het COA en de gemeente plaats. Voor nareizigers zijn de persoonsgegevens en datum afgifte van het visum voor de gemeente zichtbaar in TVS (het Taakstellingsvolgsysteem).

heeft plaatsgevonden en de beschikking aan de gemeente kan worden overlegd, de gemeente wordt geacht de identiteit van belanghebbende te hebben vastgesteld.

Bij de eerste huisvesting van statushouders vanuit de asielopvang komt het ook voor dat niet het hele gezin over verblijfsdocumenten beschikt of zelfs de BRP-inschrijving nog steeds niet geregeld is⁵. In principe zullen gemeenten huisvesting weigeren zolang deze zaken niet op orde zijn gebracht omdat geen enkele reguliere voorziening opgestart kan worden en het deze gezinnen in grote financiële problemen brengt. Ook voor deze situatie is een aanpassing van artikel 17 derde lid van belang zodat gemeenten wel tot bijstandsverlening kunnen overgaan.

c. Meer mogelijkheden voor categoriale bijstand (MvT 3.7 p. 28)

Met het wetsvoorstel wordt aan art. 35 een nieuw lid toegevoegd om een grondslag te creëren waarmee bij AMvB kostensoorten kunnen worden vastgesteld voor het categoriaal verlenen van bijzondere bijstand. Volgens het huidige art. 35, eerste lid kan bijzondere bijstand worden verleend indien de alleenstaande of het gezin niet beschikt over de middelen om te voorzien in de uit bijzondere omstandigheden voortvloeiende noodzakelijke kosten van het bestaan en deze kosten naar het oordeel van het college niet kunnen worden voldaan uit de bijstandsnorm. Op basis van deze bepaling kunnen gemeenten bijzondere bijstand verlenen voor de reiskosten naar een cursus die noodzakelijk is om aan de inburgeringsplicht te kunnen voldoen. Het beleid van gemeenten kent hierin echter grote verschillen en deze reiskosten worden in de praktijk niet altijd vergoed of maar zeer beperkt. Dit veroorzaakt grote financiële problemen, zeker als meerdere gezinsleden inburgeringsplichtig zijn en hiermee te maken hebben. Gezien de onontkoombaarheid van deze reiskosten en het feit dat veel statushouders tijdens het inburgeren een bijstandsuitkering ontvangen, pleiten we ervoor om deze reiskosten op te nemen in de beoogde AMvB als kostensoort voor het toekennen van categoriale bijzondere bijstand aan alle inburgeringsplichtige uitkeringsgerechtigde statushouders.

Een ander voorbeeld is dat bij eerste huisvesting een deel huur en een deel zorgpremie betaald moet worden zonder dat hier huur- of zorgtoeslag tegenover staat. Het recht op toeslagen ontstaat altijd pas per de eerste dag van de volgende maand. De verhuisdata kunnen echter alle dagen van de maand zijn. Ook hier zou categoriale bijzondere bijstand passend zijn gezien deze specifieke noodzakelijke kosten en het lage inkomen gedurende de daaraan voorafgaande periode van asielopvang.

2. Codificatie van jurisprudentie

a. Bijstandsnorm alleenstaande met niet rechthebbende partner (alo-kop) MvT p.29

Met art.24a wordt een nieuw artikel geïntroduceerd waardoor een alleenstaande ouder die geen recht heeft op de alo-kop (extra kindgebondenbudget als alleenstaande ouder) vanwege een niet-rechthebbende partner, dit gecompenseerd krijgt door een hogere bijstandsuitkering. De Centrale Raad van Beroep (CRvB) heeft in meerdere uitspraken vastgesteld dat deze partner niet financieel kan bijdragen aan de zorg voor kinderen waardoor financieel schrijnende situaties ontstaan. Het is goed dat de wet hiertoe wordt aangepast om dit te voorkomen.

Bij vluchtelingen doet deze situatie dat de huwelijkspartner niet financieel kan bijdragen zich ook voor bij gezinshereniging met daarbij nog een extra complicatie. Zij krijgen de alo-kop namelijk

⁵ Momenteel doet zich deze situatie voor bij uitplaatsingen vanuit de (gemeentelijke) crisishulpverlening waar het COA maar beperkt bij betrokken is en dus niet de gebruikelijke voorbereidingen kan treffen.

automatisch zonder dat zij daar recht op hebben. Bij de eerste aanvraag van toeslagen is het voor statushouders niet mogelijk om aan te geven dat zij een huwelijkspartner in het buitenland hebben omdat in het geautomatiseerde systeem van Dienst Toeslagen slechts een partner kan worden opgevoerd met een BSN. Voor gezinsleden van vluchtelingen in het buitenland is het niet mogelijk een BSN te krijgen omdat zij de benodigde documenten niet hebben. Ook wordt gevraagd om een verklaring van lokale autoriteiten over de woonplaats terwijl zij zelf ook vaak al op de vlucht zijn en er bovendien niet van vluchtelingen gevergd mag worden dat zij contact opnemen met de autoriteiten van het land van herkomst.

De statushouder met een kind hier in Nederland krijgt dan kindgebondenbudget met alo-kop en deze wordt vervolgens teruggevorderd wanneer de partner in Nederland arriveert. Het is mogelijk om 'af te zien' van de alo-kop doordat een intermediair telefonisch contact opneemt met het belcentrum van Dienst Toeslagen. Vervolgens moet op grond van de jurisprudentie van de CRvB de gemeente de bijstandsuitkering met de hoogte van de alo-kop verhogen. Ondanks vermelding in Gemeentenieuws⁶ zijn lang niet alle gemeenten hiervan op de hoogte. Dit leidt er in de praktijk toe dat vluchtelingengezinnen te weinig geld hebben om voor hun kinderen te kunnen zorgen. Het is daarom goed dat deze bepaling in de Participatiewet wordt opgenomen. Het is echter onduidelijk of ook deze situatie van gezinshereniging van vluchtelingen onder het nieuwe artikel 24a valt. Volgens de minister, in de kabinetsreactie⁷ op het rapport van de Nationale ombudsman over de financiële situatie van statushouders⁸, is dit wel beoogd, maar de bepaling lijkt alleen betrekking te hebben op de situatie dat de partner al in Nederland is. VluchtelingenWerk dringt erop aan dat deze bepaling wordt verduidelijkt en dat uitdrukkelijk ook de statushouder met een huwelijkspartner in het buitenland in afwachting van gezinshereniging hogere bijstand krijgt om voor de kinderen te kunnen zorgen.

Daarbij heeft zich inmiddels een nieuw probleem aangediend met vergelijkbare problematiek. Sinds 1 januari is het verschil in zorgtoeslag voor een alleenstaande 50% van de gehuwdennorm van 21,50 euro per maand. Dit betekent dat wanneer een statushouder zelfstandig woont en zijn of haar partner na gezinshereniging in Nederland arriveert, dit verschil wordt teruggevorderd. Aangezien gezinsherenigingsprocedures met de huidige wachttijden 1 tot wel 2 jaar duren, gaat het om aanzienlijke terugvorderingen. Deze situatie doet zich relatief veel vaker voor dan bovengenoemde alo-kopsituatie. Afzien van extra zorgtoeslag is niet mogelijk, dus dit is niet met extra bijstand op te lossen.

De enige oplossing hiervoor is om in lagere regelgeving gebaseerd op de AWIR te bepalen dat een statushouder wordt beschouwd als alleenstaande totdat zijn of haar partner na gezinshereniging is gearriveerd. Deze oplossing is in technische zin makkelijk uit te voeren omdat dit voor Dienst Toeslagen nu de realiteit is. Zij hoeven alleen maar de terugvordering niet in gang te zetten. De aanpassing in de regelgeving is al ambtelijk voorbereid naar aanleiding van de motie Lodder en ligt inmiddels al jarenlang klaar. Het is onbegrijpelijk dat de minister van Sociale Zaken dit voor zich uit blijft schuiven terwijl deze problematiek al jarenlang bekend is en vluchtelingen hier keer op keer de dupe van worden. In de komende tijd wordt een veel grotere groep vluchtelingen in financiële problemen gebracht nu ten aanzien van de zorgtoeslag dezelfde problematiek speelt met betrekking tot de definitie van toeslagpartner. Deze aanpassing in de regelgeving moet zo snel mogelijk gerealiseerd worden.

6 SZW [Gemeentenieuws 2022-3](#)

7 TK 26448, nr. 714

8 Nationale ombudsman, [Een status met weinig armlslag](#), april 2022

b. Geen kostendeler bij tijdelijk verblijf - explicitering hoofdverblijf vereiste (MvT 3.10 pag. 31) Artikel 19 A eerste lid.

Gemeenten kunnen gebruik maken van de bestaande uitzonderingsmogelijkheid van maatwerk op grond van artikel 18, eerste lid, Participatiewet bij het al dan niet toepassen van de kostendelersnorm. Bij personen van 27 jaar en ouder die tijdelijk inwonen bij een uitkeringsgerechtigde, *hoeft* degene die tijdelijk inwoont niet mee te tellen voor de kostendelersnorm. Bij brief van 19 december 2014 benadrukte de toenmalige staatssecretaris dat geen sprake kan zijn van kostendeling indien belanghebbende niet zijn hoofdverblijf heeft op het desbetreffende adres. Vergunninghouders die gebruik maken van het zelfzorgarrangement en tijdelijk bij iemand inwonen, werden als voorbeeld toegevoegd. De regeling voor het zelfzorgarrangement bestaat echter niet meer, maar het beleid voor het tijdelijk inwonen (logeren) van o.a. vluchtelingen uit Oekraïne (Particuliere Opvang Oekraïners) of statushouders ('logeerregeling') bij gastgezinnen bestaat nog wel. In *gemeentenuws van SZW 2022-5* meldde de Minister voor APP dat het tijdelijke verblijf van ontheemden uit Oekraïne geen gevolgen heeft voor de hoogte van de bijstandsuitkering. Ook hierbij stellen we voor om de 'kan-bepaling' te schrappen en gemeenten te verplichten om altijd af te zien van het toepassen van de kostendelersnorm als er sprake is van het bieden van tijdelijk verblijf aan iemand die gevlucht is.

3. Stimulans tot re-integratie

a. Verruiming bijverdiengrenzen (MvT H4, artikel 34a Pw)

VluchtelingenWerk is blij dat het wetsvoorstel beoogt de overgang tussen uitkering en werk te versoepelen en tevens de combinatie van werk en uitkering voor mensen te vergemakkelijken. Veel statushouders starten in Nederland met een deeltijdbaan en/of een tijdelijk arbeidscontract. Door het verruimen van de bijverdiengrenzen in de Participatiewet voor alle bijstandsgerechtigden tussen de 18 jaar en de AOW-gerechtigde leeftijd wordt werken in deeltijd beter beloond. Dit is van belang, want werken in deeltijd kan een belangrijke stap zijn richting volledige uitstroom (MvT p. 34). VluchtelingenWerk ondersteunt wel het belang van een goede voorlichting hierover door de gemeente aan statushouders, gelet op de mogelijkheid voor gemeenten om deze regeling niet toe te passen op niet of te laat gemelde inkomsten.

b. Versoepelen aanvraagprocedure (MvT p.42 artikelen.17 en 43a, 34b Pw)

Door de huidige arbeidsmarkt met relatief veel flexibele en tijdelijke contracten, komt het vaker voor dat mensen tijdelijk terug moeten vallen op een bijstandsuitkering, aldus de MvT p. 42. Aangezien de aanvraag van een bijstandsuitkering complex en tijdrovend is, en bovendien een groot beroep doet op het 'doenvermogen' van de bijstandsgerechtigde, bestaat het risico dat mensen de stap naar werk niet altijd (opnieuw) durven zetten. Dit speelt ook bij statushouders. In het wetsvoorstel ligt voor om de aanvraagprocedure voor bijstand te versoepelen. VluchtelingenWerk onderschrijft deze maatregelen, en wijst daarnaast op de praktijk van gemeente Rotterdam en de aanbeveling van Open Embassy⁹ om de bijstandsuitkering tijdelijk te kunnen pauzeren, zodat het verlies van inkomen uit werk direct kan worden opgevangen door de bijstandsuitkering.

c. Duurzame arbeidsparticipatie

Het wetsvoorstel gaat uit van de stimulans om te gaan en te blijven werken. VluchtelingenWerk pleit er dan ook voor om in dit wetsvoorstel op te nemen dat nieuwe statushouders die worden

⁹ Open Embassy, Perspectief van nieuwkomers die inburgeringsplichtig zijn op werk, 16 oplossingsrichtingen, p. 9.

gehuysvest in de gemeente – ook als zij betaald werk hebben – standaard recht hebben op het inrichtingskrediet. Nu is het zo dat gemeenten dit krediet vanuit de bijzondere bijstand niet altijd verstrekken als statushouders werk hebben, waardoor de financiële stimulans om te werken verdwijnt. Dit is onterecht, want het kortdurende werk met vaak een laag inkomen zorgt niet voor voldoende spaargeld. Het inrichtingskrediet om een huis in te richten is daarom hard nodig. Dit wetsvoorstel biedt bovendien de kans om de grote verschillen tussen gemeenten over de hoogte en voorwaarden van het inrichtingskrediet gelijk te trekken. Nu varieert het inrichtingskrediet enorm in hoogte van het bedrag en is het in sommige gemeenten een gift en dan wel een lening.

De eerste baan voor veel asielzoekers en statushouders is vaak een startbaan en geen baan die recht doet aan diens ervaring en capaciteiten. VluchtelingenWerk wijst daarom op het belang om de noodzakelijke arbeidstoeleiding door de gemeente niet te beëindigen op het moment dat iemand die nieuw is in de gemeente reeds werk heeft, maar deze te continueren -bijvoorbeeld in het kader van de Wi 2021 - zodat er toegewerkt kan worden naar duurzame arbeidsparticipatie.

Het bufferbudget vormt een mooie maatregel om te stimuleren dat mensen blijven werken. Werkende statushouders die worden gehuysvest in de gemeente worden regelmatig in de praktijk pas achteraf geconfronteerd met een verrekening door het COA van de eigen bijdrage¹⁰ vanwege werk verricht gedurende de opvangperiode. Dit zorgt voor financiële problemen en bovendien voor een negatieve impuls voor asielzoekers om te werken. Het is daarom van belang dat in artikel 34b, tweede lid van de Participatiewet ook expliciet de Reba wordt opgenomen, zodat deze correctie achteraf kan worden opgevangen, dan wel dat in de Memorie van Toelichting wordt aangegeven dat op deze wijze rekening gehouden moet worden met vorderingen op grond van de Reba.

d. Verduidelijken transactiesysteem – specifieke vluchtelingenaspecten (MvT p.50 artikel 31 eerste lid)

Met betrekking tot inkomsten is het uitgangspunt dat inkomen alleen in aanmerking wordt genomen als de bijstandsgerechtigde erover beschikt of *in redelijkheid kan beschikken*. Eenzelfde bepaling geldt ook ten aanzien van vermogen (art. 34 eerste lid). VluchtelingenWerk signaleert dat in de praktijk het regelmatig voorkomt dat bij de vraag of iemand in redelijkheid kan beschikken over het inkomen of vermogen onvoldoende rekening wordt gehouden met de specifieke positie van vluchtelingen. Een huis of een bankrekening in het land van herkomst kan door de oorlog- of vluchtsituatie niet meer toegankelijk zijn. Bovendien mag van vluchtelingen niet gevergd worden dat zij contact opnemen met de autoriteiten van het land van herkomst, het zogeheten non-refoulementverbod (art. 33 Vluchtelingenverdrag). Dit is ook uitgewerkt in de zogeheten legalisatiecirculaire. Toch werd recent door een gemeente van een Jemenitische vluchteling gevraagd een door de autoriteiten gelegaliseerde verklaring te overleggen dat zijn vrouw niet in zijn onderhoud hier in Nederland kan voorzien en werd van een Turkse vluchteling zijn uitkering verlaagd omdat hij zijn pensioen in Turkije te gelde moest maken, terwijl daarmee zijn verblijfplaats bekend zou worden en hij repercussies van de autoriteiten voor hem en zijn familie vreest. VluchtelingenWerk verzoekt in de MvT op te nemen dat bij 'in redelijkheid kan beschikken' de specifieke situatie van vluchtelingen betrokken moet worden zoals oorlog in het land van herkomst of het feit dat hij of zij het land is ontvlucht. In geen geval mag van een vluchteling worden gevergd dat hij of zij contact moet opnemen met de autoriteiten van het land van herkomst.

¹⁰ Dit gebeurt op basis van de [Regeling Eigen Bijdrage Asielzoekers \(Reba\)](#)

4. Een breder perspectief op participatie

a. Introductie van (maatschappelijke) participatieplicht (MvT onder 5, pag. 61.)

In het wetsvoorstel wordt een generieke participatieplicht geïntroduceerd. Uit de MvT (onder 5) blijkt dat dit in sommige gevallen ook om 'maatschappelijke participatie' kan gaan. Bijvoorbeeld kunnen *'een cursus of training deel uitmaken van de activiteiten in het kader van maatschappelijke participatie, bijvoorbeeld taalonderwijs.'*

VluchtelingenWerk beveelt aan om in de MvT in te gaan op de verhouding tussen dergelijke afspraken die worden gemaakt in het kader van de Participatiewet en het persoonlijk Plan Inburgering en Participatie (PIP) met betrekking tot de Wet inburgering 2021. Volgens de MvT is het *'aan de bijstandsgerechtigde om invulling te geven aan de op hen rustende verplichtingen'*. Er komt hierbij *'aanspraak op ondersteuning'* voor mensen die de maatschappelijke participatie niet kunnen vormgeven. We vragen ons af hoe dit verder wordt geregeld en hoe wordt voorkomen dat men enerzijds verplicht is tot (maatschappelijke) participatie, maar anderzijds hiervoor geen of onvoldoende steun ontvangt van de gemeente. Voor veel (nieuwe) statushouders zal namelijk zeer goede voorlichting (in meerdere talen) en extra ondersteuning hierbij noodzakelijk zijn.

Bij voorbaat dank voor het overwegen van onze inbreng.

VluchtelingenWerk Nederland